

ADRESÁŘ ČESKÝCH SPOLKŮ.

OMAHA.

Rád Palacký č. 1. Z.Č.B.J.
odbyvá své pravidelné schůze vždy 2. úterý v měsíci o 8. h. večer...

Těl. Jed. Sokol, v Omaha.
odbyvá své pravidelné schůze každý druhý úterý v měsíci večer ve své místnosti 2222 So. 13. St. Pleda. Bud. Havelka, 1487 So. 14th St. tajemník B. W. Bartoš, 1418 rear Poppleton ave. členství J. J. Pliska, 1418 Poppleton ave. Pokladník Ant. Kiment, 1347 So. 16. St.

Podp. Sokol Tyrš č. 1.
odbyvá své schůze dvakrát měsíčně každou 1. neděli a 3. pondělí v měsíci v síni Městské Čelomošny schůze odbyvá se 1. nedělí v říjnu, páteční schůze 1. nedělí v dubnu a čtvrteční v lednu a srpnu. Předseda Fr. Svoboda, místopředseda Fr. Svoboda, tajemník J. V. Vacek, 1245 1/2 ul. ústřední Josef Kašpar, 1428 1/2 ul. 15. ul. Pokladník V. P. Kucel, 1318 So. 13. St. v. výbor majetka Jos. Němec, správoatelka Jos. Jan, dozorčí Fr. Vojtěch.

Jan Hus Lože č. 5, Ryt. Pythia.
odbyvá schůze každou první a třetí středu v měsíci v Národní síni na 23. a William ul. Velel kancelář Ed. Reub 4018 So. 13th str. strážce archivu a pečeti F. Vodilka 104 N. 13th str. Štěpánské věže; on to dokázal náš kos, náš Bohuslav Balbín už před dvěma sty lety jakoby nic!"

Bohemia Lože č. 314, A.O.U.W.
odbyvá své pravidelné schůze v Národní síni každou 2. a 4. sobotu večer. F. W. Bandbauer W. W. V. Blahn, 274 So. 13. St. C. Rosewater, spol. lékař, 223 Bee Building.

Tábor Columbus č. 69 W.O.W.
odbyvá schůze každé tři úterý v měsíci v Národní síni v 8. h. večer. Předseda Fr. Svoboda 1284 1/2 ul. Místopředseda Fr. Semra, Taj. F. J. Pile 22nd St., bet. Oze P. South Omaha Pokladník V. J. Nepodán, 1284 1/2 ul.

Sbor Vlastislava č. 29 J. Č. D.
odbyvá schůze každou 1. neděli v měsíci v Národní síni o 9. h. odp. Předsedkyně pí. Kalinová, Tajemník Anna Havlíček, tajemník Ludmila Misaček, 2120 1/2 ul. Místopředseda Antonie Kmentová, 1947 1/2 ul. 15. ul.

Sbor Hvězda Nové Doby č. 86 J. Č. D.
odbyvá své schůze každou 1. neděli v měsíci ve 2. hod. odp. v síni Městské Předsedkyně Apolena Kunclová, 4022 So. 13. St. Taj. Vilhelmina Bartošová, 1234 So. 13th St.; ústřednice Elna Chlebářová 1219 So. 15. str.

Sbor Martha Grove č. 10
odbyvá své pravidelné schůze vždy 4. nedělí v měsíci, v Národní síni. Předsedkyně Marie Havlíčková; 13. a William ul., místopředsedkyně Elena Kunclová, tajemnice Nellie Svoboda, 1284 1/2 ul. 15. ul., pokladnice M. Boukalová, 1201-1244 ul., příruček Anna Krejčí.

Sbor Čechie D. off. H. 161, A. O. U. W.
odbyvá pravidelné schůze každé druhé a třetí úterý v měsíci ve 2. hod. odpoledne v místnosti pana J. Havlíčka, v Národní síni. Předseda Anna Žiravská, místo. před. Hedy M. Kralová, občanská Anna Havlíček, tajemnice Ludmila Misaček, 2120 1/2 ul. Místopředseda Marie Stroukal, pokladnice Josie Václav, příruček Marie Havlíček, výtvar. stráž Marie Majer, venkov. stráž Anna Černá.

Sbor Lille č. 9. Kruhu Dřevěrák
odbyvá své pravidelné schůze vždy 4. úterý v měsíci v síni Koutský Bros. Předsedkyně Marie Jiráková, 1945 1/2 ul., místopředsedkyně Julie Horáková, 1246 1/2 ul., tajemnice Marie Samová, 1255 1/2 ul. 13. ul., pokladnice Katie Wolf.

SOUTH OMAHA
T. J. Sokol v So. Omaha
odbyvá své schůze každý 1. úterý v měsíci v síni Koutský Bros. Starosta Jan Kouřil, 20. a Q ulice, místopředseda J. M. Tobáček, 18. a U ul., tajemník František Radl, 16. a S ul., ústřední Jan Vojtěch, 18. a Q ul., pokladník František Hájek, 30. mezi N a O ul., ústředník Alois Krajčák.

Praha lože č. 328 A.O.U.W.
odbyvá své pravidelné schůze 1. a 3. středu v měsíci v síni P. Koutský Bros. Předseda Fr. V. M. W. Thomas, 27 So. 13. str., tajemník, 22. bet. O & P St. J. Kramulish, ústředník, 18 a P ulice.

Tábor Cedar Wood č. 19 W.O.W.
odbyvá své schůze dvakrát za měsíc, každou 2. sobotu o 8. h. večer a každou 4. neděli ve 2. h. 4p. v síni Koutský Bros. Předseda Frank V. Čadek, 27 So. 13. str., místopředseda Anton Remel, taj. J. M. Tobáček, 18th & U. St., ústředník Jan Zavel, pokladník Fr. Koutský.

Tábor Žižka Dub, č. 115 W. O. W.
odbyvá své schůze každou třetí neděli v měsíci. Předseda Dom. Hlavka, místopředseda Frank Hrabák, tajemník James Formánek, 22 1/2 St., bet. N. & M., pokladník Anton Pivoňka.

Dvůr Prokop Velký č. 3380 L.O.F.
odbyvá své schůze každý první a třetí úterý v měsíci v síni Koutský Bros. Starosta J. V. Čadek, 27 So. 13. str., tajemník, V. C. B. Václav Sobota, E. S. Joseph Václav 3222 Boulevard ave.; F. S. Fr. Václav 17 a Berry; Treasuruer J. Hájek, 18. a S. W. P. Koutský, a Wyman, J. W. John Bárta, I. G. Jos. Stanek 17 a Q, A. G. Alb Tensonhild.

Rád Palmové Dřevě, č. 7.
Kruh Dřevěrák, v South Omaha, odbyvá své schůze každé pondělí v měsíci v místnosti Br. Koutských. Marie Vojtěchová ústřední, Eleonora Eberl místopředsedkyně, Katie Vojtěchová 27 So. 13. str., tajemník, Františka Pivoňka bankéřka, Františka Svoboda soukromníce, Barbara Šacek právník, Katie Vojtěchová vnitřní stráž, Františka Bárta venkovní stráž.

Do Hennessy, Okla., a okolí.
Tímto upozorňujeme naše tamní odběratelé, že pan J. V. Čulek přijal jednatelství našich listů a jest oprávněn v obchodních záležitostech nás zastupovati.

Vyd. Pokroku Západu.
Hodiny lacine!
Pan J. F. Ribinger nyní prodá každému 95 00 hodin za \$1.00. Jedou osm dní, bíjí hodiny i páky a opatřeny jsou buď díčkem. Kdo má harmoniku, která potřebuje opravku, nechť jí přinese, pan Jan Pláňáček, druždy v Norfolk, jest hotov vřm umělcem a opraví každou. d19f

Sázka na jízdní ceny v Nobrascu
PO DRABÁCH.....
Elkhorn & North Western.
Každý úterý a páté během měsíce října a listopadu poloviční cenné do Omaha a zpět za všech míst, odkud cenné listy platí, zahrnuje obnos \$1.00. Cenné listy platí do 19. února 1904. Cenné listy platí do 19. února 1904.

Z českých mlýnů

Napsal KAREL TUMA.

Když se tak párek kohoutů povede

"Tu to máme!" rozkřikl se pod jednou v nějaké to "Hkáu!" zabraný stárek u kamen, až celou šalandu vyrušil z blahé lenosti nedělního odpoledního klidu. Mládkovi za stolem div pagátl ultimio nevyjad' z ruky; ještě dobře, že se všichni hráči mentinou do jednoho po stárkovi ohlédli, který nejinak než jako byl zrovna terno vyzval: "Ale vždyť tenkrát nebyly ještě hromosvody, namítal kdosi. Stárek se pozarazil, jakoby vzpomínal, kdy nebožtík Franklin vynalezl hromosvod; leč jediný pohled do knihy a už byl zase pevným v sedle: "Ať byly nebo nebyly, tím větší kumšt; zde to máte černé na bílém: náš Balbín vylez' až na makovici věže Štěpánské."

"Hm," ozval se od karet polo-hlasem špicovaný krajánek Borovička; "to dokázal Cafourek teprve: ten vylez' a ani nelez'."

"Cafourek?" dala se celá šalandu i se stárkem do hluchého smíchu; "ten pajda, že vylez' na Štěpánskou věž?"

"Jen že na pražskou; což pak jste o to legraci nečetli? To jsme byli já s Cafourkem. Shlédame se spolu jako dva facií v zlaté Praze. Já fku: nu co a kam? On že nikam, poněvadž nemá ani zlámané vindry. Já jak by smet. Začnem tedy bratrsky uvažovat, co bychom tedy mohli ze svých "mėblí" bez bolesti odhodit do židů. Nebylo toho mnoho, ale láska se spokojí s málem. Já měl pár starých kalhot, on pár starých perek. Kalhoty jsme šťastně proměnili za tři šestáky, ale za Cafourkova brčka nám nechťel žádný žid dát ani dobrého slova. Tak byla zřizena na "ajnapalet!" Co s tou mizerou? fku — hoď je s mostu, ať s nimi darma nenosíš! Ale on ne a ne se s krampelemi rozloučit; dvě hospody s nimi vytlouk' a ještě se s nimi nes' domů, ať musíte vědět, že bydlél až tam někde u ztracené varty ve Slupeči! Aby se mu nestýskalo, doprovázím ho a tak dojdeme ve zdraví pod Štěpánskou věž, zrovna když hodiny na ní odbijí půlnoc. Cafourek pohledne nahoru, potom na své harmoniky pod pažďm a na mne, ptá se mne, rozeznal-li bych teď někoho, kdyby tam seděl nahofe na makovici věže? Noc byla tmavá jako pytel, já tedy poctivě fku, že ne.

"No tak počkej!" dá se řektu, "to si tedy na někoho polikněm!" A už stává svá pro žida špatná bracka jako drahou masť vedle věže na zem, mne a sebe však strká na chodník a navádí mne, jakmile tu půjde nějaký napařený fotr "od Pokorných" kolem, abych se jen hodně upjatě díval nahoru na věž, že to bude stát za groš. Netrvá ani pět minut a nějaký lážový kmotr se valí. Postavíme se tedy do posice a čubrněme vzhůru na věž, jako hvězďáci na kometu. Kmotr se zastaví a vyvaluje oči na nás. My nic, on taky nic. Za chvíli začne: "S dovolením, pánové, nač se to koukáj?"

"Co pak ho nevidíte?" septá v odpověď Cafourek.

"Koho? ptá se s pfitajeným dechem zvědavý kmotr Pražák.

"Nu toho mlynářského, jak leze na věž?" Kmotr natahuje krk a vyvalí oči. Nevidí ničeho.

"Už má jen asi tři sáhy ku báni," septá mu Cafourek dále, — "choce ale vylézt až do samého vršku?" Fotr byl celý bez sebe. "Pro pět ran," křičuje se, "jsou to zpodlosti lidácké! Co ho to napadá!"

"Sázka! Sázka!" poučuje ho Cafourek.

"Má ty umučená hodino, a což jesth ho síly opustí?" trne otrpný lotr.

"Taky si to právě povídáme," vzdychá Cafourek, "že nejlíp doběhnout ve vřt tichosti pro hasiče do obecného dvora, aby piliši s plachou, háby měli slásk. Ale když se někdo nesej, není, není."

"No tak běžte, já tu zůstanu," fotr na to; "ale prosím vás co je to zač, kdyby měl spadnout?"

"Mlynářský — Cafourek!" a už jsme jeli, neboť já už nemoh' děle polykat smích a Cafourek také jen jen vyhrknout. Ostatek jsme četli potom v novinách: Chudák fotr pocívil si tam v smrtelné ouzkosti dobré tři čtvrtě hodiny na stráži u těch perek, čekaje pořád, brzo-li přijdou hasiči, nebo brzo-li Cafourek sleť. Konečně přišla patrola, vyslechla jeho trampotu, podívala se na vypálená perka a byla — doma. Fotr prý ale klel — no darmo povídat!"

"Hahaha! To jste byli tedy vy dva tenkrát? Nu arcit, vy tak spolu do parku, Cafourek a Borovička, pánbůh dobrou noc!" — uznával za smích celá šalandu plešatý stárek.

"Jen tenkrát s tou maškrou na Plahotném jim to nešlo do parku," — ozval se kudrnatý mládek a hlásil spolu deset taroků.

Do borovičky jako když střelil: "Začnete zase s tou hloupostí, prosím vás!" a celý jako řopán v rozpacích honem skrýval nos do korbýlku. Tím si ale rozumí se, teprv dal. Všichni jako posedlí po té historii s maškrou a žádáná pomoc, mládek musil vypravovat: "Asi před šesti lety sehnal nás vřtr všechny tři, Borovičku, Cafourka a mne, na zimu do Plahotného. Měžete si myslet, jak to tam za nedlouho v šalandě hrálo. Už tenkrát držel k sobě jako pružina k provazu a čerti s nimi zrovna jen šli. Nemínulo dne, aby nebyli stropili nějakou taškařici a běda, na koho si zasedli!"

"Ale za to vy jste byl svatý," — nlevuje si mezi hrou Borovička.

"No počkejte, však povím taky na tebe," pokračuje mládek vesele dále. "Zkrátka už se na tu nezbednost nemohlo ani nebe dívat a proto čert mezi ně střelil — ženskou. Kapitální to Majdalu ze sousední vesnice, holka jako tuřín. Jen ji zahledli do muziky, už oba celí po ní pryč, zapálení jako ne-namazané čepy, jeden ji trhal druhému z ruky a za týden byli na sebe jako kohouti. Pane teď se líbivě obrátil. Teď my měli s nimi, zárlivými blázny, svoji strakatou taškařici a nejpěknější tenkrát na masopustní úterek, když se chystali do hospody za maskary, rozumí se, aby jeden o druhém nevěděli. Ale za to já věděi všechno. Cafourek mne s důvěrností požádal, abych mu sehnal někde nějaký župan, že by rád dělal Turka; tuhle Borovička zase chtěl za námešníka a potřeboval k tomu takovou regatáckou kamizolu. Já jim spasilí oboje a kromě toho jsem jim ještě sám lepil a maloval kapitální larvy. Cafourek měl nos jako okurku, námořník Borovička zase jako muchomůrku. Celý týden měli s tou maškrou šánku. Když usnul Cafourek, šil si Borovička z prostředra své bílé námořnické kalhoty; když spal Borovička, spichoval si zase Cafourek z nějakých strakatých cejch své turecké plundry, které se dole u kotníků stahovaly tkaničkou. Konečně nadejde očekávaný večer. Já mrknu na Cafourka, vyjdeme spolu na zápraží a: "vř-li," ptám se ho, "co nového? Borovička jde taky na ples a sice jako námořník. Má na špejchárku už uchystanou maškara."

Cafourek vztekly jen frk' jako kokour a hajdy na špejchárek. Já ale se zase vrátím jakoby nic do šalandy a šeptám Borovičkově: "Vř co nového? Cafourek jde tam taky, a sice jako Turek, jdi se podívat do holendru, má tam už všechno uloženo." Borovička jako když mu hlavu zapálí, kdosi cosi a už se brnul do holendru. Za chvíli se oba vrátili jakoby nic. Jen tak nepozorovaně jeden za druhým se škodolibě usklíb' a zamaul ruce. O hodinu později ale měli jste viděti ten poprask! U šalandy rozlítou se dvě a do nich vrazil Cafourek se svými tureckými plundrami a řádí: "Kde je ten lotr, který mi tohle udělal?" A ukazuje sevně neštěstí. Plundry dole silnou režnou nití zašity na dobro jako pytel. Míra plence se do nich mohla napschovat, ale noha ne! Jestli jsme se všichni kouleli smíchy, ještě nenašel rozlícený Cafourek nůžek, aby se dal do parání, když tu přilétí zase Borovička se svými námořnickými gatěmi v ruce a spustí možná-li ještě o celý hřebík výř: "Který set sak — holomek mi tuhle to udělal?" No a jak nemít dopal, když oná ležá nohavice od kyčle až k patě a Čihák s ním dopal: de

"Hahaha! Borovičko, ti na vás vyzráli!"

"Ale to hlavní svoje špicupství — jak nám našel oběma do nosu u škrabošek — pepče, tak že jsme pro samé kejchání ani tancovat nemohli, to na sebe kujón nepoví!" zabručel Borovička do korbýlka a zabil mládkovi pagáta ultimio.

Věděl o pokladu.
Nač a k čemu dlouhých řečí? Nejlíp to vymalovat: Uprostřed mlejnice Kozlanského sedí tam na pytlech mletka, radost na ni popatřit! Dvěčtáko jako jablčko, ale žádné pláňe. Kaštanové vlásky, obotí a brvy trochu pomoučeny, v zapýřených tvářičkách želmovské důlky a zoubky jako ten běl v truhle. Sedí a kouše s chuti do velké placky; ale ty trnkové oči její pokukují tožebně přes placku po řešáckém stárkovi, kterému není ani ještě čtyřech tisícet a který se tu ohání kolem truhly, jako by měl Bůh vř jak na pilno. A taky že má. Nepršelť dnes ještě ani k tomu, aby si dal se svou roztomilou Bětuškou po hubičce. Neboť tatík její nemá věru to jméno Čihák nadarmo. Pase po nich zrovna jako by něco merčil: nehne se ze mlejnice, ale klábosí tu od božího rána s panem otcem, jakoby se byli sto let neviděli. A zatím si, chvála pánu Bohu, posedělí večera spolu v hospodě při bulce, jako každé neděle a naškádili se, stať patáci bez oka, jeden druhého, že by toho mohli mít věru na týden dost. Pan otec přišel až k půl noci domu a sířz' za to dnes ráno od pašmámy na lačný život pořádný talířek houbové polívky. Ale nic platno, pořád při humoru a Čihák jak by smet. Teď konečně, teď teprv se na chvíli rozlezel. Čihák totiž na hořejší podlahu, nasejpat na koš — pan otec na práh mlejnice, aby se spokojeně zadíval na své zamílované holuby, kteří se tu před mlejnem batolí a cukrují mezi vrabci.

Sotva tak staří kocouři povytábili paty, měly myšky ve mlejnici pře. Skokem byl stárek u své zlaté Bětušky, která se na místo do placky zakousla do něho s touž chutí, jako on do ní. Jakoby se byli od těch holoubků tam venku učili zobkovat. Ale v tom, když jsou tak v nejsladší ze všech ukradených hubiček světa, — začít jim cos nad hlavami jako střela a kříst ho! pomotelo panu otcí ve dvěch do nosu, až zavravoral a holuby vyplašil.

"Kýho, set!" vzkřikne, chytne se za lejtko a ohlídne se užaslý do mlejnice, promėnila-li se v blázinec nebo co? A co spatřil? Svata tři z kameněného stárka, dva kroky od něho z kameněného Bětušky a mezi nimi zka — ne — placka nezka-meněná, ale jen chřupla skonávajíc pod kramfíkem rozkaceného Čiháka, jenž probodává nemilosrdnými pohledy brzy dceru, brzy stárka. Mžikem pochopil pan otec celé to divadlo a hned bylo po bolesti!

"Tak to vy jste takový střefák?" zahuboval se smíchem na Čiháka. "Aby vás kat spral, nohy jste mi moh' přerazit."

"Máte jen svému stárkovi co děkovat!" huboval zaražený Čihák, "proč se, kujón, uhnul!"

"Nu bodej, nechám si pro hubičku od vás hlavu urazit," ozval se mu konečně osmělený stárek, zatím co Běta zástěrkou fortelně oči si žmolila.

"Pěkná hubička," kohoutil se starý Čihák, "bylo jich nejmíš dvacet, třicet!"

"Jako máku," vpadl mu srdečným smíchem pan otec do ráže; "a vy jste je jako pořádný hospodář počítal. Hahaha!"

Čihák by se byl nepochybně ještě o hřebík výše dopálil nežli už byl, ale v tom vletí práce pro svém zvyku jako vždy do mlejnice, klopytné přes nešťastné pomotlo na prahu až natáhne se jak široký tak dlouhý a rozsype si plnou čepici brusek, které někde čiperně byl sklátil.

"Ktery rohatý slon nastrčil mi to pomotlo do cesty?" spouští, však nedokleje, neboť už drží stárek pomotlo a se slovy: "Já ti dám rohatého slona!" žene za všeobecné veselosti nešťastného zbeudu odtud.

Potom ať dovede být někdo na Kozlanském hodinu mrousem. I Bětuška se už za půl hodiny zase smála, jakoby se jí bylo jakživ nic nepřihodilo; a pak se nesmál, když jí kmotřinek — pan otec právě počepat, aby se jen něčeho nebála, mají-li se "opravdicky" do

toť se rozumí, neboť darmo ani káfe nehrabe.

Avšak ono se to řekne: nic se holka nebojí! Měl pan otec vřzet v její kůži a zakoušet ten lžebný očistec doma! To bylo nějakého kázání s výklady, má ty umoučená láska! Aby prý si toho flaže s tamendra pustila načisto z hlavy, co kovým plavajzákem, který tu dnes, zejtra kdes — který nemá než ty své dvě holé ruce, o které může každou chvíli přijít a tak dále a dále, podle známého textu platčivě verše a rozvrzané kapitoly.

Druhou nedělí na to seděl pan otec na lavičce před mlejnicí zabrejen do novin a hlel tu Bětuška Čihákově.

Chudák celá přepadla, až se jí skoro ulek'. Spustila moldánky a naškádla si, jak jí doma hrajou. No, ale teď dostal pan otec na Čiháka do opravdy vztek.

"Promluvím s pantátou ještě dnes," potěšil ji znova, "to by bylo pěkné, aby mně mou Bětušku takle sužovali!" A na dotvrzení udělal si na šátku dvojitý uzel.

Ale upřimně řečeno, nevěděi oně chvíle ještě zhoia, kudy na Čiháka. Tolik bylo jisto, že by starý škudla nedělal prázdných cavků, kdyby jen stárek měl dost malou hypoteku. Takoví jsou už ti naši zozabaní kmotři škrobové. Místo aby si pro svou dceru vyhlídli pořádného chudého řemeslníka a pomohli mu k živnosti, oni ne: chudý ať prý si vezme ženu chudou, aby nešlo nic nikam.

Pak se máme zvelebovat, pak nemá být v Čechách bídy jako řechy, když je tu pořád ještě tolik hlouposti!

Takto do vousu bruce zakoukal se náš pan otec zase do svých milých novin.

Čte a čte, pojednou ale sebou trhne, zamyslí se chvílku, po tváři mu pletelí čtverácký úsměv, ruka vjede do kapsy pro pykslu, notný šaupec — a trefa: už to má!

Toho večera byl pan otec v hospodě v tak dobrém mife, že pro samé šumpnrady ani jednou bulku nebral. Za to Čihák vyhrával, až se tomu sám divil.

"To jsem měl dnes z pekla štěstí!" liboval si, když vycházeli k půlnoci z hospody na náves.

"Hm, to já vzdycky říkám, že máte víc štěstí než rozumu, a kdybyste nebyl vřták, moh' byste ho mít teprv. Ale co se jiní za ním honí, vy po něm pometlem."

"Jak to myslíte, kmotře?" zarážil se Čihák; "snad nebijete na toho svého stárka, hahaha! To by bylo čistě štěstí!"

Pan otec pokrčil rameny: "A co když vám řeknu, že ten člověk, ten nepatrný človíček má svoje jisté tajemství, pro které by se leckdo utlouk': že ví o pokladě, a sice o takovém náramném pokladě, že by vám přecházel sluch i zrak!"

"Povídá, že mu hráli! Kdyby o něm věděl, už by si ho byl dávno vyhrabal a neděl by se u vás ve mlejně."

"Hm, hleďte, jak může člověk snadno sníst někdy rozum až po dršťky. Kdyby o něm věděl! A já vám za to ručím svou cti, že o něm ví! Ale na zvednutí toho pokladu, který leží v jedné staré věži, musejí být, holenuk dva; to je ten kásus, — víc vám povědět nemohu a nesmím; jidal-li jste vtipnou kaši, však už se ostatního domyslíte sám."

Já fku, teď to Čihákově dloubo hlavou. Znal Kozlanského tuze dobře, že neháziva svou cti po pláňatech. Potřásal kotrbou, divil se na celé kolo, kde a jak stárek k tomu tajemství as přišel, chtěl z pana otce vypáčit nějaké bližší zprávy o té staré věži, ale nadarmo!

Asi třetího dne na to už se svěřil pacholek Čihákuv děveče mlynářovic, jak večera s pantátou za svítání musel na staré hradiště a jak tam v té pobořené věži tři hodiny kopali, až z nich teklo, — ale ani zlámané greše nenašli, ať se pantáta někde dočel, že tam má být veliký poklad. Toho smíchu po šalandě! Ale pomyslete si teprv tu legraci přísti neděle, když starý Čihák vrátil se od slova božího už pěkně se stárkem, při loučení potřásl mu rukou a zval ho, aby k němu přišel jistě na odpůldne si k nim pobejt!

Čihák laky na místě svým drahým dětem ujal.

Za nedlouho pak dostal o hluché stárkové veselce pan otec nejen svou slíbenou hubičku, ale ještě některou nádvakem, neboť Bětuška nechťela být za celý svět nevděčnou.

Za to pantáta Čihák, rozumí se, jako na trní; sotva že se moh' dočkat první vhodné chvíle po svatbě, aby se konečně optal pana zeť stran toho pokladu.

"A kdo vám to pověděl?" žasnul povelový stárek, až v Čihákově vi hrklo.

"No kdo? Tamhle Kozlanský; svou cti se mi za zaručil, že prý víte o náramném pokladě..."

"To vám, to vám," přisvědčoval stárek, "jen že k němu po čertech těžko se dostat."

"Musejí prý být na to dva," dorážel celý jen hoře zvědavostí lakoma Čihák, zatím co stárek vytahoval pozvolna ze zánadří starou "šrajtoleň."

"Ba arcit' že dva, a jací dva!" "No já si myslím," vyhrkl ze sebe Čihák, "že my dva stačíme!" Místo odpovědi podal mu stárek vřstřížek z novin a Čihák nasadil si horempádem okuřáry čelí:

"Obrovský poklad, a sice 120 millionů mark ve zlatě leží v pruské pevnosti Španďavě ve věži Julianské. Jest to válečný poklad Němců, zbytek to 5miliardové kontribuce francouzské a pouze dva smrtelníci mají právo a moc její vyzvednout — německý císař a Bismak."

Štěstí, že nebylo tenkrát žádné pomotlo na snadě!

Staromodul šaty lze obnoviti, avšak řádné staromodulí léky nemohou nahraditi Chamberlainovy léky proti kolice, choleře a průjmu. Na prodej u všech lékárníků.

Předplátcem za Knihovnu Americkou, pouze \$1.00 na rok.

Pan Josef Wolf, kterých v přítomné době v Howard a Valley County, jest oprávněn předplatit přijímati pro všechny naše časopisy a odporoučíme jej přízni tamnějších rodáků.

Vyd Pokroku Západu, Hospodáře a Knihovny Americké.

PIERCE HOTEL
Český Hotel
a příští domov všech Čechů do Omahy zavítavších.

1320 Pierce ul., mezi 13. a 14. ulicí — V ČESKÉ PRAZE. —

Novomodně zařizený a vřm pohodlím opatřený — Česká kuchyň.

Ceny mírně. FRANCIS DIVIŠOVA, majitelka.

Český hostinec a restaurant ...na výstavišti. —

Návštěvníkům výstavy odporu čuji svůj skvostně zařizený český hostinec a restauraci. —

"PRAHU", vedle Streets of Cairo. 3m — Karel H. Stiller.

Pijete dobré pivo? Jestli ano, zajděte si na sklencici výtečného st. louiského ležáku k majiteli Národní Síně

J. Havlíčkovi na rohu 13. a William ul. Mimo výtečného ležáku, naleznete u něj vědu hojnou zásobu lihovin, Korbelova vína, jemných doutníků atd. Při ruce dobrý zákusek. Každého s účtu zve, Josef Havlíček.

Chas. Kaufman, pojišťující jednatel a veřejný notář... Zastupuje nejlepší pojišťující společnosti, provádí a kupuje majetek nemovitý, vydává pojišťovací listy a Evropský a do Evropy atd. — Písařna, Rev. záj. roh 13. a Douglas ul.

Skvostné a nádherné vydání Pokroku Západu k českému dni k dostání za 5 centů číslo. Podobizna proa. McKinleyho 5 centů 5 na 10c. a 10 na 25c. v